

Nalevaad, naar man skal manøvrere med disse lange Armgarn, som ikke kunne slæbes gjennem Græsset, og Vaaden saa ikke kan gaa den halve Vej, og man skal forhindre, at Vaaddet ikke ruller sammen. Man kender jo godt disse Forhold, men hele Udvalget har fulgt Regjeringen i Fjor, og jeg har ikke hørt Grunde for at vige bort derfra endnu, men det er for Resten af de Bestemmelser, som jeg personlig ikke tillægger stor Vægt, og heller ikke dem for Draglinien. Derimod tillægger jeg det andet Forslag ikke saa lidt mere Betydning, det, der er stillet under Nr. 3 med Hensyn til at forandre de Bestemmelser, vi tog i Fjor med Hensyn til Forbudet mod Nalefiskere ved Puls- eller Bøtvaad i Indløbet til Rithavnen o. s. v. Det ærede Medlem mente, at det havde været rigtigt for 30 Aar siden. Det forekommer mig, at der er Noget, der taler for, at det ikke var rigtigt den Gang, men er rigtigt nu. Det ærede Medlem gjør jo selv opmærksom paa, at nu ere Vaadene grundere eller lavere end de tidligere have været. Nogle af dem vare helt tilsandede, men der var store Sandbaner med kun 3 Fod Vand: der, hvor man bestandig har tænkt sig at ville forbyde Nalevaad, var paa de grunde Vaade. Den Gang man i 1867 tillod, at man maatte bruge Puls- og Bøtvaad overalt, fastslog man denne Bestemmelse med de 12 Alens Dybde af Armgarnet, for at det ikke skulde bruges paa de grundere Vaade, det kender ogsaa Enhver, der har levet paa den Tid, og man kan ogsaa læse det af selve Kommissionsbetænkningen. Nu siger det ærede Medlem, at Flynderen har ikke opholdt sig der. Jeg vil spørge det ærede Medlem om han er af den Formening, at den Flynderhngel, der kommer i den vestlige Del af Simsfjorden, netop ikke kommer ind ved Thyborøn, og han vil næppe paa- staa, at de alle, efter at være komne ind, gaa ud til den anden Side. Det ærede Medlem har Ret i, at de komme ind, naar Vandstanden er saa høi i Vesterhavet, at Strømmen gaar ind i Simsfjorden, der kommer da en Mængde Fiskehngel — nemlig Rødspætte — noget større end en Tokrone derind. Naar nu Strømmen driver ud efter igjen, saa har, som det ogsaa er mig berettet fra intelligente Fiskere, denne lille Fiskehngel ikke Kraft og Magt til at staa imod, og saa driver den ud til begge Sider. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har Ret i, at de væsentlig drive ud til den anden Side, men at ikke Nogle dog gaa ud til denne Side, betvivler jeg meget, og jeg skal opluse det ærede Medlem om, at alle de Kommissioner, der i den senere Tid lige fra 1860 til Nuti-

den have været nedsatte, og ogsaa de, som have foreslaaet saa omtrent alle de andre laasede Vaade ophævede, dog have foreslaaet, at man skulde frede Kribvig af den ganske naturlige Grund, at Vesterhavet har Indløb der omkring siden 1825, da Gjemmebrudet fandt Sted. Hvorfor har man i en Række, saa vidt Historien rækker med Undtagelse af enkelte Aar, forbudt Bøt- og Pulsvaad fra Hals til Løgstørgrunden, denne lange Strækning? Selvfølgelig for at man ikke med de smaamaskede Garn skulde forhindre, at Ynglen fra Havet kom ind i det øvrige store Simsfjordsbassin; og naar det nu er saa, at en Del i alt Fald kommer ind ved Thyborøn og skal op i Simsfjorden, saa er det dog soleklart, at, dersom man vil bruge dem derude, hvor de hele Tiden komme ind, saa forhindrer man, at Flynderhngelen kan komme videre ind i Simsfjorden. Jeg skal ogsaa nævne, hvad Regjeringen sagde i Regjeringsudkastet 1861 om Kribvig ved Thyborøn. Der siges der i Motiverne — jeg haaber, at den ærede Formand vil tillade mig at oplæse det, da det ærede Medlem for sig Lov til at læse op. Da dette Sted, som ligger umiddelbart Øst for Agger er Samlingsstedet for en stor Mængde Fiskehngel, og Fiskerne benyttede Pulsvaad til at fange denne, hvorimod der ingen Aal findes paa dette Sted, har Kommissionen principaliter foreslaaet aldeles at forbyde Brugen af Puls- og Bøtvaad samme Sted. Denne Indstilling har man af Hensyn til Fiskehngelens Konserveration troet at burde tage til Følge, ihvorvel en Del af de i Nærheden Boende derved berøves Afgangen til dette Fiskeri osv. Altsaa denne Kommission og Regjeringen selv ansaa, den Gang, man begyndte at gaa bort fra de frede Vaade, dette Sted for at være et; der absolut skulde fredes. Dertil kommer Kommissionen af 1866. Den Gang havde vi den meget friske Kommissionsfuldent Schmidt, der egentlig var en Modstander af disse laase Vaade, hvad der jo ogsaa førte til, at alle disse laase Vaade bleve ophævede, men det maa jo ogsaa erindres, at der lagdes et saa stærkt Tryk her paa Rigsdagen, at Loven allerede 1872 maatte tages under Overvejelse igjen, hvilket altsaa viste, at man havde set feil 1867. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at forud for Loven, nemlig 1866, var der nedsat en Kommission af Mænd fra Steder omkring Simsfjorden, som vare særlig kjendte med Simsfjordsforholdene. Jeg skal nævne Mændenes Navne, maasse Nogle kjende dem personlig: Hald, Niels N. Mørup, B. Andersen, A. Neergaard, P. Knudsen, H. Kirketerp og Anders Klemmensen. De, der ere kjendte med Simsfjordsforholdene vide, at det er Navne